

[Kai Moltke.]

ringe administrativt besvær, hvis man med det samme gik over til en sådan ordning. Når sådanne forvandlinger finder sted fra de kommunale myndigheders side, ville det for dem, som i sin tid har taget sådanne henstillinger, sådanne forslag, alvorligt, være rart at kende årsgerne til, at man i de store kommuner nu tilsyneladende har skiftet standpunkt. Derfor efterlyste jeg det.

Til venstres ordfører, hr. Ib Thyregod, skal jeg nøjes med at gøre den enkelte bemærkning, at man erkender, at vi endnu befinder os på halvvejen, man arbejder sig langsomt frem imod visse mål og en vis målsætning med hensyn til beregningsgrundlaget for boligsikring, som man opstillede ved lovens sidste behandling her. Jeg forudser derfor, at denne lovgivning fortsat er under udviklingens lov, og at muligheden for at gå ud fra bruttoindtægten med visse standardfradrag vil være et af de punkter, hvor partiet venstre stadig væk prøver at præge en fremtidig udvikling.

For mig er det meget tilfredsstillende at få fastslået, at man her ikke, som man har gjort ved tidligere lejligheder, låser sig fast, men erkender, at vi her står over for en mangelfuld lovgivning, som sikkert meget snart vil komme til fornyet behandling i folketinget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslagene henvises til boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forhandling om finansministerens redegørelse om kildeskattens ikrafttræden.

(Redegørelsen (nr. I) findes i tidenden sp. 517).

Grünbaum: Den redegørelse, som finansministeren afgav for det høje ting den 1. marts, var, synes jeg, sagligt svag, men til gengæld var den mere polemisk, end det er sædvanligt ved sådanne redegørelser fra en minister. Mange medlemmer af det høje ting har nok følt det som ikke helt værdigt med de meget stærke personlige udfald mod den tidligere finansminister. Det tager jeg dog ikke tungt på; mere afgørende end denne noget usædvanlige form for redegørelse er det jo, at det saglige indhold ikke var i orden.

Finansministeren har forsøgt at give folketinget og offentligheden det indtryk, at han og regeringen havde den bedste vilje til at føre kildeskatten ud i livet til den lovede dato, 1. januar 1969, men at dette simpelt hen ikke kunne lade sig gøre. Jeg tillader mig efter alt, hvad der nu er passeret, og efter nøje at have gennemgået ministerens redegørelse at sætte et stort spørgsmålstegn ved denne påståede gode vilje. Jeg ville meget gerne tro på denne gode vilje, og jeg kan også sige, at jeg gjorde det en tid; men efter finansministerens første erklæring til offentligheden, det var den 22. februar, var det i hvert fald for mig ganske klart, at der ikke hos ministeren havde været nogen virkelig vilje til at holde det af alle tre regeringspartier givne løfte om kildeskattens fra 1. januar 1969. Jeg tvivler ikke om, at man ønskede at gennemføre det, hvis man kunne, men man var altså ikke klar til at sætte den styrke ind på det, som skulle til i den givne situation, og dette indtryk forstærkes, synes jeg, kun yderligere gennem den redegørelse, vi fik den 1. marts, hvor det meste af, hvad finansministeren siger, jo i realiteten, i hvert fald efter min opfattelse, vender sig imod ham selv.

Lad mig først sige lidt om det notat, finansministeren fik den 2. februar ved sin tiltræden. I redegørelsen af 22. februar gøres dette notat til noget væsentligt, og ministeren lader offentligheden forstå, at dette notats indhold var kendt af hans forgænger; det blev bl. a. sagt på et pressemøde; det blev ministeren dog hurtigt klar over ikke var tilfældet. Men det besynderlige var jo modsætningen imellem anvendelsen af dette notat den 22. februar som forklaring på, at man allerede på tidspunktet før regerings-